

Gae Polisner

Privind la stele

Traducere din engleză de
Laura Karsch

Încă dinainte de a deschide afurisita de ușă, știu.
Sarah e acolo, înăuntru, mișcându-se cu încetinitorul.
Mă îndrept spre ea, disperat să-i spun, să iau legătura
cu ea. S-o aud spunându-mi că totul va fi bine.
Dar ceva nu e în regulă.
Silueta ei.
Cadența brațelor și a picioarelor.
Durerea e fulgerătoare și insuportabilă.
Strig, dar nu scot niciun sunet. Mă dau înapoi și mă
întorc să plec.

Stiam că n-o să mă poată ajuta.

Doar mi-a spus că nu e persoana potrivită.

Cineva — nu Sarah — mă strigă pe nume, îmi spune
ceva enervant și atunci încremenesc.

Cretinul de Abbott.

Ar trebui să-l trag una, dar nu.

Mă doare-n cur. Să-l ia dracu'. Să-l ia dracu' pe toți.

M-am săturat de locul ăsta. M-am săturat de
maică-mea. De Sarah. De Northhollow.

Îmi vâr mâinile în buzunare și mă îndrept cu pași
grăbiți spre ușă, dar Sarah zbiară la Abbott, iar el vine
după mine.

Degetele mele ating ceva metalic în buzunar.

— Măi, omule...

Lasă-mă-n pace!

Nu știu de ce fac ce fac. Îl scot. Îl vântur în fața mea.

N-am să-l folosesc. Cel puțin nu ca să-l fac lui vreun rău.

Arată-i. Arată-i cât de tare te doare.

Ridic mâna și retez aerul.

Acesta devine rece și amețitor.

— Fir-ar să fie! Ce naiba, Alden?

Stau întins pe gresia rece.

Durerea aceasta o va stinge pe cealaltă.

— Alden, ce...?

Sarah stă deasupra mea, cu ochii plini de groază. Închid ochii, să nu-l mai văd pe ai ei, și aud pași grăbiți pe hol.

— Ce-al făcut? Ce-al făcut? șoptește ea.

Un lichid cald mi se scurge de pe gât pe podea.

Total se fărâmițează.

Se aud strene, întâi înăbușit, apoi strident, pulsând roșu în dosul pleoapelor mele strânse. Tavanul se îndepărtează.

Ușa se deschide, înăuntru pătrunde aer.

Sporovăielii, râsete.

(*Cineva râde de mine, la dracu'.*)

Alte lumini. Vocea unei fete. Nu a lui Sarah.

— Doamne Sfinte. Nu-i deloc de râs, omule.

Sunetele și fețele se învârtejesc, albastre și galbene, mă zăpăcesc, îmi sufocă mintea.

Lucrurile ies din secvență. Alți pași. Alte voci. Un alb orbitor, intens, în ochii mei.

— Stinge dracului lumina aia, tâmpitule!

Timpul îmi scapă.

Nici măcar nu mai e acum.

Cineva spune:

— Uită-te aici. Uită-te la mine, băiete.

Cineva spune:

— Ce dracu' s-a întâmplat aici?

Cineva spune:

— Dați-vă la o parte. N-a făcut nimic. Lăsați-l în pace!

Lumina îmi străfulgeră iarăși amândoi ochii.

— Stinge-o! Te rog...

Mai întuneric.

Mai bine.

Nu mă aşteptasem la atâta sânge.

* * *

Liniște.

Nimic.

— Klee?

Voceea mamei.

Închid ochii, să nu o văd.

N-am vrut să fac asta. Eu nu sunt ca el...

— Odihnește-te. Am să mă întorc mâine-dimineață.

Țăcănitul unor tocuri care se îndepărtează pe un coridor.

Uși se deschid și se închid.

Încerc să dorm, dar niște voci ciudate se vîltă și gem.

Roți scârțâie pe linoleum.

* * *

Se ridică o jaluzea. *Lumina zilei.*

O asistentă medicală îmi zâmbește, are ochii zbârciți, fața pe jumătate ascunsă în lumina care se revarsă înăuntru.

— Cum te simți, puiule?

Scutur din cap.

N-am vrut să..., dar cuvintele mi se frâng, firimituri prinse în vată, îngropate sub piatră.

Dar n-am... N-am încercat să... Trebuie să-l fac să înțeleagă asta.

— Am avut grija de tine, puiule, spune asistenta medicală și-mi face cu ochiul.

Apoi încă o înțepătură, și culorile se învârtejesc iarăși.

* * *

Amurg. Pleoape grele. Un verde rece și toxic.

Mă aflu într-un atelier întunecos, prăfos. Mijesc ochii în lumina joasă, filtrată.

E vis sau realitate?

— Nu contează. Vino aici. Îl mai trebuie un pic de verde Veronese?

Un bărbat stă în fața mea, la un șevalet. Barbă roșcată, părărie de pate. Pânza e acoperită de flori-ale-soarelui. Dar culorile sunt greșite, iar paharul lui dă pe din afară. Își înmoale pensula și-o învârte, până când apa se tulbură și devine roșie-carmin.

Întind mâna, îl răstorn, vărs lichidul pe podea. Un roșu violent împroașcă ușa unei cabine de duș.

Țip și se iubește o asistentă medicală. Simt înțepătura, îngheț câteva tablete și apa curge iarăși împede.

* * *

— Klee, eu sunt. Te simți mai bine?

Voceea mamei, falsă și ascuțită, se face iarăși auzită.

Întorc capul, privesc afară, printr-un geam murdar. Bărbatul din atelier e afară. Pensula lui se deplasează metodic deasupra unei pânze.

Răsar câmpuri de grâu, vaste și îンvolburate. Oceane de valuri aurii. Cerul se luminează, electrizează vârfuri de munți albaștri, care vibrează dedesubtul văpăll unui soare galben, sferic.

Bărbatul pășește, își ține capul plecat, pălăria de pate îl umbrește barba. Cu o seceră în mână, își croiește drum printre tulpinile înalte.

Pe pervaz: aterizează o cloară. Una, apoi încă una și încă una. Dincolo de pervaz, câmpul se umple de ele: ciorti negre, privind, așteptând. Un zgomot le face să tresără, declanșează zvâcniști frenetice din artipi. Brutaj disonante în urechile mele.

— Klee, scumpule. Ești bine? — Iarăși mama, îngrijorată. — Mi-aș dori să te pot scoate de aici...

O asistentă medicală:

— Mă scuzați, doamnă Alden. Dacă-mi dați voie. Aşa, băiete...

Sarah.

Fulgere de lumină.

Un afurisit de cuțit în mâna mea...

— Stai liniștit, fiule. Ce bălat cuminte. Mult mai bine. Ai să vezi. Acum o să te mutăm.

* * *

E dimineață, răsare soarele. Grauri fluteră și ciripesc. Bărbatul cu barbă roșcată se plimbă printr-o grădină îngrijită. O pisică neagră își strecoară în opturi împrejurul picioarelor.

O femeie se iveste în cadrul ușii unei case albe, cu acoperiș albastru. Îl strigă. O cloară privește de pe acoperiș, dar bărbatul nu răspunde, iar pisica dispare.

Cloara scoate un tipărt și își ia zborul, iar cerul capătă o nuanță strălucitoare, de un roșu chiar mai turbat.

Bărbatul șade. În curte e liniște și pace.

Își aşază pălăria în iarbă și-și duce un pistol la cap.

Ziuă? — Dimineată?

— Klee?

Mă plimb cu tata prin SoHo. E o zi luminoasă și răcoroasă. Ne ies aburi pe gură, ca din grătarele de aerisire de pe trotuar.

— Klee.

Nu e vocea mamei. Promunță greșit. Întorc iarăși capul către tata.

Străbatem străzile familiare ale orașului — Broome, Spring, Prince — și o luăm spre nord, pe West Broadway. Nori gonesc pe deasupra noastră, cerul e acoperit, se anunță o furtună.

Acum sunt cu Sarah, ninge. Fulgi de zăpadă se prind în părul ei negru, stele albe care scăpesc și se topesc.

Se răsucesc spre mine, zâmbind. Tata râde, iar Sarah mă ia de mână.

Ba nu. Nu e bine.

Nu suntem nici în SoHo, nici în Manhattanul de Sus.

Nu e zăpadă.

Nu e Sarah.

Iar tata nu mai e.

— Klee? Mă auzi?

Doar eu și femeia aceasta, în încăperea aceasta.

Mă scarpin la ureche.

— Încearcă să te abții, spune femeia.

Ridic privirea la plăcile pătate de pe tavan.

— Acum poți să vorbești, Klee?

Numele meu. Îl tot pronunță greșit. Cu un *i* lung.

Mă uit la ea și las mâna jos.

Femeia e de vîrstă mijlocie și are un aer familiar, cu obrajii ei strălucitori și părul negru, creț. Puțin cam grasă. Mi-a spus cum o cheamă.

Andersen.

Ba nu. Greșit.

Alvarez.

Dr. Alvarez.

— Poți să-mi spui ceva? întrebă.

Despre ce?

— Despre Sarah, Klee. Despre ce s-a întâmplat?

Exact. De-ală sunt alci. Din cauza lui Sarah. Din cauza a ceea ce am făcut. Scutur din cap. Nu vreau să mă gândesc acum la asta.

— Atunci despre tine. Despre ce vrei tu, spune femeia.

Arte, mă grăbesc să spun, făcând eforturi să mă concentrez. Îmi țiuie urechile. *Am cunoscut-o pe Sarah la ora de arte plastice. Astă voiăți să aflați?*

— Sigur, spune ea, dar numele lui Sarah, când îl rostesc, se sparge într-un milion de bule care-mi urcă în creier.

Timpul îmi scapă tarăși.

Îmi mut privirea la peretele ei, la reproducerea înrămată de pe el. Casă albă, acoperiș albastru. Gazon îngrijit. *Grădina lui Daubigny*, de van Gogh.

Datorită acestei reproduceri rămân.

* * *

- Pe bune? Mie nu mi-a plăcut niciodată foarte mult.
Bărbatul cu pălăria de paie mijește ochii la tablou și se scărapă gânditor în barba roșcată.
- Nu e cel mai reușit al meu. L-am pictat pe un șervet de bucătărie, la naiba. Și ce e cu afurisita aia de pisică?
- Se îndreaptă spre casă, cu pistolul în mână.
- Klee? (I lung).
- Întorc privirea către dr. Alvarez.
- Rămâi aici cu noi! strigă femeia din cadrul ușii.
- O cloară aterizează într-un pîn înalt, iar pisica neagră țâșnește de-a curmezișul gazonului.
- Bărbatul se răsucește. Degetul lui tresare pe trăgaci, iar pisica dispare.
- Spune-mi mai multe despre asta, zice femeia.
- Ridic brusc privirea.
- Dr. Alvarez.*
- Mă frec la ureche, alarmat.
- Nu mă simt prea bine*, spun.
- Știu. Îmi pare rău. Sper să te pot ajuta cu asta. Spune-mi ce ziceai despre ora de arte plastice...
- Ce ziceam? Nici nu mai știu...*
- Despre prietena ta...
- Nu e prietena mea.*
- M-am răstîit la ea. Strâng pleoapele. Lacrimile se scurg, iar bulele mi se sparg în cap.
- Klee, hai să încercăm altfel.
- Ridică o pagină, două de pe clipboardul ei și spune:
- Deci ești în ultimul an la liceul din Northhollow, iar începând de la toamnă vrei să studiezi artele plastice? Și te-ai transferat la școală de aici abia în anul acesta școlar. Înainte ai urmat cursurile unui liceu privat din New York. E corect?
- Dau din cap și încerc să-l ignor pe bărbat.

— Mama ta spune că priete... colega ta, Sarah, te-a însoțit la spital. — Întoarce o pagină. — și aici scrie că ai aplicat pentru Școala Muzeului de Arte Frumoase din Boston. — Întorc privirea spre ea. — Mi-ar plăcea să te pot ajuta să te faci bine și să ajungi acolo.

Strâng din ochi, dar lacrimile continuă să se prelungă.

— Trebuie să începem de undeva, spune femeia.

* * *

Sarah cântă și se tărăște spre mine în patru labe.

Are vocea șoptită și tandră.

Every cloud must have a silver lining...¹

E o halucinație, cred, dar pare real. Privirea ei e caldă și primitoare. Îmi vâr mâna sub coapsă, ca să n-o întind spre ea.

— Spune-mi la ce visezi, iubitule, șoptește.

Eu clatin din cap și o cloară aterizează pe spătarul scaunului doctoriței Alvarez. Fixează asupra mea un ochi scrutător. Se răsuțește, iar eu clipesc din ochi, în vreme ce ea se cățără pe perete, într-un mod imposibil, cu ghearele țăcănid.

Mă concentrez în schimb asupra vocii lui Sarah.

Wait until the sun shines through

Smile, my honey dear

While I kiss away each tear...²

¹ Expresie idiomatică, însemnând: „În tot răul e un bine.” Aici și în continuare este vorba despre versurile cântecului „My Melancholy Baby”, interpretat de către diversi cântăreți americani celebri al secolului XX, printre care Frank Sinatra și Ella Fitzgerald.

² „Așteaptă să se iovească soarele, zâmbește, iubitule, în vreme ce îl sterg cu o sărutare fiecare lacrimă.”

Se mișcă lent, părul negru îl cade peste ochii mari, albaștri.

Or else I'll be melancholy too.³

Mă chircesc în clipa în care se apropie, sperând să nu o iau razna. Uneori e suficient să-o privesc. Buzele ei urcă înăuntru pe pictorul meu, mă urmărește cu ochii larg deschiși, trasează cu limba suprafața blugilor mei.

Când închid ochii, se oprește și se aşază cu spatele drept.

— Ce dracu', Klee? Plângi?

Clatin din cap, dar dispare oricum.

* * *

— Klee, trebuie să încerc să vorbești. N-am vrut să te prezsez ieri, la internare. Nu în prezența mamel tale.

Doamne Sfinte. Ieri? Am fost ieri, aici, cu mama.

Amintirea mă izbește.

— Klee?

Iarăși îmi pronunță numele greșit. Ca toată lumea, când face cunoștință cu mine. Se pronunță cu un *e* lung. E un nume elvețian, după pictorul acela.

Strâng pumnii, ca să nu-mi zgândăresc urechea.

Dr. Alvarez întinde mâna în sertarul măsuței de lângă ea și spune:

— Uite, poate că te ajută.

Scotocește în sertar, după care îmi aruncă o miniglucă antistres purpurie. Mâinile mele dau să-o prindă, dar mi-am pierdut reflexele. Îmi sare de pe articulațiile degetelor în poală.

³ „Altfel am să devin și eu melancolică.”

— S-ar putea ca sedativele să fie de vină, îmi spune urmărindu-mă. Sau analgezicele. Te pot face să te simți total pe lângă. Am să vorbesc cu dr. Ram. Poate și se dă o doză prea mare. În fază asta nu putem decât să experimentăm. E normal să ai nevoie de câteva zile până te obișnuiești.

Eu nu prea înghit altceva decât ibuprofen. Iau mingea și o strâng. E un produs gratuit, care face reclamă pentru o companie farmaceutică sau un medicament. Nisip înăuntru, cauciuc purpuriu întins deasupra, ca un balon. Pe ea e imprimat, cu litere albe: Rimmovin 5 (zopiclonă 5 mg), iar dedesubt, cu caracter mai mic: „Uneori un trabuc e doar un trabuc.” — Sigmund Freud.

Probabil puforesc în râs, pentru că dr. Alvarez spune:

— Dacă-ți place, păstrează-o. Mai am o mulțime.

Strâng mingea mai tare și-mi încordez mintea.

Ora de arte plastice, repet în cele din urmă. Acolo am întâlnit-o pe Sarah.

* * *

Cloara coboară de pe perete și sare pe masa din încăperea puternic luminată a lui Tarantoli, la câțiva centimetri de capul plecat al lui Sarah.

Lucrează vizavi de mine. Părul ei se revarsă pe hârtie ca o cascădă neagră, lucioasă, iar mâna ei trasează cu cărbune liniile gri, înghesuite.

Desenul ei însăși sează o fată întinsă pe un pat, privind afară, pe o fereastră. *Fată odihnindu-se*, l-a intitulat.

Titlurile desenelor noastre sunt scrise pe o fașie de bandă adezivă de hârtie, pe masa dintre noi. Tarantoli ne pune să dăm titluri lucrărilor noastre, ca să se poată referi la ele numindu-le.